

Kapitola šestá

Gifford

Možná byl skutečně trochu hrubý. Ale upřímně řečeno k tomu měl svoje důvody. Tedy jeden důvod. A to, že nečekal, jak krásná panna s ním stane před oltářem.

Až do samého obřadu neustále žertoval o tom, že Jana se skrývá za knihami proto, že chce zatajit svoji ošklivost. A někde v hloubi duše doufal, že tomu tak doopravdy je. Protože pak by bylo mnohem snadnější povědět jí o té koňské kletbě. Kdyby nebyla tak krásná, existovala by šance, že na nic lepšího než na polomuže/polokoně se nevzmůže. Jenže Jana Greyová rozhodně měla na víc než na Gifforda Dudleyho.

Ne, že by její krása byla zas tak omračující. Přece jen měla ty ohnivě rudé vlasy. Ale G musel uznat, že ze dvaceti mužů by ji ani jeden nepovažoval za nehodnou pohledu. Její oči měly barvu lakovaného dubového dřeva s temně mahagonovými tečkami – byly to vnímavé oči, které přímo vpíjely všechno, co se kolem ní šustlo. Smetanovou pleť měla zcela bez kazu. Co se týče figury, měla všechny očekávatelné části v přesně tom

správném uspořádání. Byly to ale její plné, našpulené rty – a že je během obřadu nesouhlasně špulila často – o nichž by se daly skládat básně.

Jako líbat třešně, napadlo ho, ale to nebylo zrovna nejlepší přirovnání.

A teď těm rtům bude muset říct o svojí kletbě. Slíbil králi, že se o tu novinu se svou nevěstou podělí, ještě než se spolu... než se s ní... Jak že se tomu oficiálně říkalo?

Ech. Naplnit manželství, vybavilo se mu. Co to bylo za posedlost s naplňováním manželství? Jako by nestačil svatební slib. Aspoň, že anglická šlechta už k onomu aktu nepožadovala očitě svědky.

Teď před ním ovšem při svatební večeři vyvstával jiný problém. Pokaždé, když G rozmýšlel, jak novomanželce vysvětlit svou kletbu, hodil do sebe žejdlík piva. A rozmýšlel nad tím poměrně hodně. Pokaždé, když se na Janu podíval. A díval se na ni poměrně hodně.

Jen tak na okraj usoudil, že o jejím zamračeném výrazu by se básně skládat nedaly, protože by zněly asi takhle: *Při pohledu na její zamračenou tvář si přál, aby si ještě více byli cizinci.*

A jaký byl vlastně Janin vztah ke králi? Když si Eduard nechal G zavolat, aby mu důrazně vysvětlil, jak „výjimečná“ Jana je, Gifford získal dojem, že by král možná radši měl Janu pro sebe. Ano, byli sice příbuzní, ale možná byli i víc než to, soudě podle toho, jak Jana svírala královu paži, když spolu kráčeli uličkou k oltáři. A z toho, jak během celého obřadu neustále zalétala k Eduardovi pohledem.

Možná, že jeho žena byla zamilovaná do jiného muže.

To pomyšlení mu v ústech zanechalo nepříjemnou pachuč. G ji zapil dalším pivem.

Otočil se a přelétl očima dav. Mezi stoly se k němu proplétal Billingsly. „Můj pane,“ zašeptal G do ucha, „Váš otec mě požádal,

abych vám nenápadně navrhl, že byste měl místo piva začít pít cider.“

„Billingsssssly,“ opáčil G a užasl nad tím, jak dlouho se dá syčet s v Billingslyho jméně. Možná toho vážně vypil víc, než si myslel. „Byl bys tak laskav a udělal pro mě něco?“

„Jistě, pane.“

„Mohl bys lady Janě říct o celé té...“ G mávl rukou do kruhu, jako by chtěl říct: „Objasni jí celou tu věc s koněm.“ Billingsly zalétl očima k Janě a zase zpátky k G. „Můj pane, za jiných okolností bych vám milerád vypomohl. Domnívám se ovšem, že by dáma něco takového ráčila raději slyšet z vašich úst.“

„Srabe.“ G se znovu zhluboka napil piva, které měl před sebou. Copak už dneska sloužící nemají žádnou čest? Jeho žena ho počastovala přísným pohledem a G si domyslel, že se jí patrně příčí jeho přílišná konzumace piva. V duchu si přál, aby jeho přílišná konzumace piva bylo to jediné, co by jí mělo vadit.

G pozvedl směrem k Janě číši a nahlas pronesl: „Na mou nádhernou nevěstu!“

Všichni shromáždění ho napodobili a pozvedli své poháry. „Na lady Janu!“ odpověděli jednohlasně.

G si znovu loknul piva a přemýšlel, jak nejlépe Janě sdělit ty hipologické novinky.

Má drahá, znáte ta majestátní čtyřnohá stvoření naší země? No, jedno jste si vzala!

Ne. To určitě není ten správný přístup.

Miláčku, už se ti někdy stalo, že ses nedokázala rozhodnout mezi mužem a němou tváří? Tak teď už se si vybírat nemusíš!

Ani tohle nebyla nejlepší taktika.

Má líbezná paní, někteří z nás spí vleže, a někteří z nás spí ve stoje. A já zvládnou obojí.

Ne.

Víš, jak někteří muži mají odvrácenou, trochu chlupatější stránku?

*Už jsi někdy proklínala to, že tvůj milovaný má jen dvě nohy?
Věděla jsi, že koně umí neuvěřitelně skvěle udržet rovnováhu?
Hele, co to támhle je? A pak by odcválal.*

G zavrtěl hlavou a skoro cítil, jak mu v ní šplouchá pivo. V tu chvíli se usnesl, že hodovní síň není to správné místo, kde by své manželce měl říct o svém alter egu. Je tu příliš mnoho lidí.

O pár hodin později, když už mu pivo šplouchalo nejen v hlavě, došel k závěru, že cestou do jejich svatební komnaty taky není to správné místo. Je tu na stěnách příliš mnoho jeleňích hlav.

O pár minut později, když jeho žena vtrhla do komnaty a G s prázdnýma rukama předstíral, že přenáší svou ženu přes práh, se rozhodl, že ani komnata není tím nejvhodnějším místem, kde by měl vyjevit svoje tajemství. Je tu příliš ticho.

Pak už měl jedinou možnost, a to říct jí to během těch pár vteřin mezi tím, než si sundal boty, a tím, než sletěl po hlavě přímo na zem, a G by jí to býval milerád řekl, jenže jeho ústa přistála na tvrdých dřevěných fošnách podlahy dřív, než ze sebe stačil vymáčkout slovo.

Ale slíbil přece králi, že to Janě řekne, a slib je slib. A tak těsně před tím, než svět kolem něj zčernal, zamumlal do podlahy: „Má pahí? Já fem kchůůů.“

„Prosím?“ donesl se k němu odněkud zpoza temných mraků za jeho očními víčky Janin hlas.

G už to ale nemohl opakovat. A navíc, přece nemohl za to, že jeho manželka nerozumí prosté oznamovací větě.

G nevěděl jistě, co ho vzbudilo. Možná vzdálený lomoz z kuchyně, kde sloužící začínali chystat snídani. Vždycky s tím začínali tak brzo.

Nebo možná tiché dýchání, které se ozývalo z postele nad ním. G nebyl zvyklý sdílet ložnici s jinou osobou a v tuhle chvíli, protože měl v hlavě ještě trochu zamlženo, si nedokázal vzpomenout, kdo to přesně je.

Anebo to možná byly šedavé tóny blížícího se rozbřesku.

Rozbřesku.

ROZBŘESK!

G ze sebe skopl příkrývku (jeho novomanželka ji přes něj nejspíš musela někdy v noci přehodit), chytil se štrápece visícího po straně tapiserie nad postelí, a vytáhl se nahoru.

Jana spala. Rudé vlasy měla rozprostřené po polštáři jako ohnivou svatozář. G se na okamžik zarazil a obdivoval jemnou křivku jejích lícních kostí. Přemítal, jak to, že si dosud nevšiml, jak něžně a náležitě se její šíje pojí s jejím ramenem. Bude to muset zahrnout do své básně o Janiných našpulených rtech.

Rozbřesk, připomněl si. Bude tu co nevidět.

Natáhl ruku a zacloumal Janiným ramenem. Cítil, že proměna už je blízko. Jana zasténala a setřásla jeho ruku.

„Má paní, vzbud se!“ Jana nereagovala. „Jano!“ zakřičel ještě hlasitěji a znovu do ní strčil.

Jana se otočila za tím zvukem a její oční víčka se zachvěla. „Ještě není ráno,“ vzdychla.

„Ale ano, je. Copak nevidíš, jaká záře prosvítá tím oknem tam? Musím tě před něčím varovat, a ne, že by to bylo nějak závažné, ovšem pokud na to nejsi připravena, mohlo by to být poněkud šokující —“ Proč mluvil tak obšírně? Proč si ten proslav nenacvičil? Předtím s ní prohodil sotva dvě slova a teď ze sebou najednou sypal *úplně všechna slova*. „Slyšela jsi o té prastaré, někteří by řekli krásné, magii našich předků —“ Ajaj. Už bylo příliš pozdě. Jedním rázem se nad ní tyčil mnohem výše než před malou chvílkou.

Jana vytréštila oči. Odsunula se co nejdál k opačnému okraji postele a přitiskla si prsty na ústa. „Co to...?“

G ustoupil a zadníma nohama narazil do zdi. Tahle komnata zcela určitě nebyla stavěna pro koně (o jeho svatební noci). G původně plánoval, že se Janě svěří se svým hipologickým tajemstvím, nenápadně se omluví a ještě před rozedněním odkluše do stáje. Jenže takový plán pochopitelně vyžadoval mnohem méně piva.

Jana svraštila obočí. „Gifforde?“

Říkej mi G, pomyslel si G, ale pak si uvědomil, že mu předchozího večera scházel čas i bystrost na to, aby jí to řekl nahlas. Pohodil hlavou dozadu a pak ji sklopil v gestu, které, jak doufal, vypadalo jako příkývnutí.

Jana zvedla něžnou ruku k jeho tváři. G se sklonil, očichal jí dlaň a záhyby prstů. Přemohly ho koňské instinkty. Ucítil z jejího zápěstí závan vína, nejspíš pozůstatek včerejší noci, a zkusil ho pisky ochutnat.

Ale ne, prolétlo mu hlavou, *právě jsem jí ožužlal zápěstí*. Ale nemohl si pomoci. To víno včera bylo velmi aromatické. (Bude se muset sloužících zeptat, jaký to byl ročník.) Jenže než začne dělat cokoli dalšího, musí se přimět přestat ožužlávat Janino zápěstí. Musel se něčím rozptýlit, aby na vůni vína zapomněl, a tak sklonil hlavu ke stolku vedle postele a promptně slupl Janinu svatební kytici. Tak. To by prozatím mohlo stačit.

Když dožvýkal, Jana vzdychla a posbírala okousané stonky kytice, která kdysi bývala svazkem bílých růží z Yorku a prvosenek. G si na to vzpomněl, protože je vybrala jeho matka. Prý měla podobnou kytici, když si brala jeho otce.

„Ty jsi Edian?“ V Janině výrazu se mísil úžas s toužebným přáním.

G se pokusil o co nejlepší příkývnutí.

Jane stonky odložila zpátky na stůl a otočila se zpátky k němu. „Musíš mi o tom všechno povědět. Jak jsi tu magii získal? Kdy se u tebe poprvé projevila?“

G se snažil vnímat její dotazy, ale do komnaty se linula smyslná vůně a plnila mu nozdry, až se mu sbíhaly sliny.

G začichal a zaržál.

„Gifforde? Posloucháš mě vůbec?“ Jeho poblouzněním čichovými vjemy pronikl Janin hlas.

G chtěl odpovědět, že ji samozřejmě neposlouchá. Zcela zjevně nebyla zdrojem oné božské vůně.

Zadupal pravým kopytem na podlahu a doufal, že dáma pochopí ty nejjednodušší koňské signály.

„Proměň se zpátky, abys se mnou mohl mluvit,“ požádala ho Jana. „Prosím.“

Jenže G slyšel jen *bla bla bla, bla bla bla*, protože jedině, na co se dokázal soustředit, byla ta vůně.

Jablka, pomyslel si.

Zavřel oči a potřásl hřívou.

A k nim porce... sena.

Dveře komnaty zavrzaly a otevřely se na malinkou škvíрку. Vůně zesílila. G se odvrátil od své paní, která očividně stále mluvila, neboť její rty se pohybovaly, a zadíval se ke dveřím.

„Lady Jano?“ Ve škvíře se ozval Billingslyho hlas.

Jana si přitáhla příkrývku až ke krku. „Ano?“

„Tady Billingsly, má paní. Hádám správně, že lord G ráčí stále být v pokoji? Přišel jsem vám pomoci.“

„Pojďte prosím dál,“ vyzvala ho Jana.

Billingsly vešel. V jedné ruce nesl jablko, v druhé nesl snopek sena. G při tom pohledu vesele zařehal.

Billingsly natáhl ruku s jablkem a G se do něj zakousl, až mu lahodná šťáva vytryskla na jazyk.

„Hodný kluk,“ podrbal ho Billingsly na krku.

Než si stihl promyslet, jak to asi na lady Janu bude působit, dýchl mu G něžně do tváře. Rychle se odtáhl a potřásl hřívou, a doufal, že to vypadá velmi distingovaně. Jistě, byl sice kůň, ale

pořád byl také člověk. Jen ne anatomicky. A rozhodně chtěl, aby se s ním podle toho jednalo. S tou nejvyšší úctou.

„Tady, chlapče,“ zamával mu Billingsly senem přímo před nosem a pak snopek hodil do vzdálenějšího rohu místnosti. „Přines!“

G se odšoural do kouta a začal přežvykovat.

„Žádala jsem ho, aby se proměnil zpátky a mluvil se mnou, ale on nechce,“ stěžovala si Jana. „Domnívám se, že zůstat koněm v místnosti je krajně nezdvořilé.“

Vzhledem k tomu, že to pro ni musel být monumentální šok, to lady Jana přijala celkem dobře.

„Má paní, lord G se nedokáže proměňovat, jak se mu zlíbí. Od svítání do soumraku je koněm.“

„Nedokáže? Četla jsem sice o Edianech, u nichž k první proměně dojde v emocionálně vypjaté chvíli, ale díky soustředění a usilovnému cvičení se lze naučit, jak proměnu ovládat. Stačí odhodlání a sebekázeň. Možná Giffordovi tyto dvě věci schází, ale já mu s tím mileráda pomohu. Vím toho o Edianech vskutku hodně.“

A příjemné pocity byly tytam. G po Janě frkl malinu a Jana sebou trhla.

„Omlouvám se, snad jsem se toho zvířete nedotkla?“

„Má paní, uvažte, zda nebude lepší přenechat pro dnešek komnatu lordu G.“

Jana stiskla rty. „Proč bych měla odcházet zrovna já?“

„Protože lord G ve svém současném stavu neprojde dveřmi.“ (To byla pravda, protože lidé v těch dobách dosahovali mnohem menšího vzrůstu než dnes a rámy dveří tomu byly uzpůsobené.)

Když to G došlo, horečnatě se začal rozhlížet po možnostech úniku. Okno bylo skoro dostatečně velké na to, aby jím proskočil; jenže byli alespoň patnáct metrů nad zemí a koně nebyli zrovna známí tím, že by dokázali přežít volný pád z patnáctimetrové výšky.

G zaškrábal kopytem o prkna v podlaze, jako by byl býk a chystal se vrhnout do útoku. Problém byl ovšem v tom, že se

neměl kam vrhat. Neměl kam utéct a jeho kletba mu najednou nepřinášela svobodu jako obvykle. Cítil se jako ve vězení.

„Má paní, lord G v tomto stavu ze všeho nejraději ráčí běhat. A nyní zde bude celý den uvězněn, a navíc už jedl..“

Jana zvedla dlaň. „To stačí, Billingsly.“ Otočila se ke koni. „Lorde Gifforde. Vzhledem k vašemu včerejšímu chování je velmi případné, že musíte strávit celý den ve svém pokoji. Možná, že toto omezení pro vás bude popudem k tomu, abyste se naučil svůj dar ovládat.“

Dar. G se rozšířily nozdry. Tohle prostě ovládat nejde, pomyslel si. A říkej mi G!

Celý den přecházel po místnosti sem a tam. Věděl, že jeho situace je pouze dočasná, že tu nebude zašitý navěky, jenže běhání po krajině, volnost a nespoutanost byly neoddelitelnými součástmi jeho duše. Často přemítal nad tím, jestli právě to způsobilo jeho kletbu. Něco hluboko v jeho nitru prahlo po volnosti a běhu, po útěku před zklamáním, které nad ním vyjadřovali jeho rodiče. Nejen, že byl druhorozeným, a tudíž nedůležitým synem – a ještě bez váženého dudleyovského nosu – ale když vyrůstal, neustále „mrhal“ časem nad básněmi a divadelními hrami. Kraviny, tak je označoval jeho otec. G už jako třináctiletý chlapec utíkal z lekcí šermu, aby si mohl číst pod vzrostlým stromem poblíž Durhamu. Když ho jeho otec přistihl a vyhrožoval mu přísným potrestáním, G mu utekl přes pole k cestě vedoucí do Londýna a nezastavil se, dokud nedoběhl k okraji temného lesa.

G žil proto, aby běhal. A běhal proto, aby žil.

A teď, po té hanbě, kdy se proměnil v koně před očima své novomanželky, byl uvězněn v tomhle pokoji jako... zvíře

v kleci. *Zvíře*, tak ho Jana nazvala. G měl díky svatbě v životě dalšího člověka, který z něj bude jen zklamáný.

A vzhledem k tomu, že po svatbě by člověk měl žít šťastně až do smrti, usoudil, že manželství jsou zkrátka čtyři pevné stěny, dveře příliš malé na to, aby se jimi dalo protáhnout, a okno příliš vysoko nad zemí na to, aby se z něj dalo vyskočit.

V duchu začal skládat báseň.

*Nedýchatelno, vlhko, uniknout snad mohl by dokázat,
Zaskočený kůň, jen kdyby mohl se namazat,
A příliš malými dveřmi se prosmyknout,
Však jen v chodbě bylo by mu souzeno uvíznout...*

Nebylo to zrovna jeho nejlepší dílo.